

Capitolul treisprezece

La prânz, Caleb se uită din nou la fața Myrei, disperat să primească de la ea un semn, cât de mic, care să-i confirme faptul că discuția lor din dulapul îngrijitorului chiar avusese loc. Fata rămase însă retrasă și distantă, ceea ce l-a făcut pe Caleb să părăsească sala de mese abătut, simțind cum i se pune o piatră pe inimă. Prin urmare, singura cale prin care ar fi putut să se asigure că prietena lui vorbise serios era să facă întocmai cum fusese povățuit și să respecte planul stabilit, întâlnindu-se cu ea la opt și jumătate fix.

Restul zilei trecu cu încetineală de melc. Caleb se ducea de la o oră de curs la următoarea, dorindu-și ca limbile ceasului să se miște mai repede. În timpul Perioadei de Consolidare, făcu schița obligatorie pentru concursul „Propuneți un model de cravată“. Alesese un fundal bleumarin, iar peste acesta desenă niște lingouri de aur care împreună formau cuvântul „drăgălaș“. Era ceva oribil, care cu siguranță avea să-l facă să dea de bucluc, însă, cu toate acestea, depuse schița, după care, văzând că se făcuse ora cinei, se îndreptă către cantină.

Ora stabilită se apropia cu repeziciune, iar Myra nu se zărea pe nicăieri. Probabil că intrase deja în tură, la bancomat. Din pricina emoției, Caleb se simțea de parcă ar fi avut fluturi în stomac. Abia dacă reuși să bage ceva în gură. Nedorind să atragă atenția asupra lui, se căzni să înghită pârjoalele cu carne de vită și porumb, precum și garnitura searbădă de broccoli, după care trecu la triunghiul de brânză tare ca o bucată de plastic și la biscuiții sărați. De cum termină de mâncat, rămase pe loc, uitându-se la ceilalți copii cum compun scrisori destinate părinților.

Caleb nu ar fi trebuit să se îngrijoreze. Planul Myrei mergea ca uns. Supraveghetorul fetei era un tânăr slăbănog, care își rodea în permanență unghiile și a cărui față era o adevărată colonie de coșuri. Myra nici măcar nu-și putea aminti cum îl cheamă – și era sigură că nici el nu-i știa numele, pentru că, atunci când era nevoit să i se adreseze, îi spunea „lubi“. Oricum, era mai interesat să vorbească la telefonul mobil, decât să stea cu ochii pe ea, așa că, într-un moment de neatenție, Myra desfăcu capacul sticlei cu ciocolată caldă a supraveghetorului și turnă acolo doza pe câteva luni de Monointuniv 20. Puse capacul la loc și agită sticla de câteva ori, ca să se asigure că tabletele se dizolvă complet, apoi se strecură în cabina de control a bancomatului și se puse pe așteptat. Supraveghetorul stătea în afara cabinei, bând din ciocolata caldă și trimițând SMS-uri. După circa o oră,

Myra auzi, în sfârșit, sforăitul mult-așteptat. Prima etapă a planului ei se încheiase cu bine.

Între timp, Caleb ieșise din camera de studiu, pretextând că avea nevoie să meargă la toaletă. Acum, se îndrepta temător către aripa clădirii în care se afla bancomatul și pe care el nu era autorizat să o viziteze. Din pricina banilor care se învârteau pe acolo și a proximității lumii exterioare, în zona aceea, măsurile de securitate erau sporite, iar pătrunderea neautorizată se pedepsea cu asprime. Caleb păși neobservat pe culoarele slab luminate.

Sau cel puțin așa își imagina el.

Singur în biroul lui, Measles îl urmărea pe Caleb cu ajutorul sistemului CCTV. Paginile ultimei scrisori pe care băiatul o destinase mamei sale stăteau răsfirate pe masă. În vreme ce urmărea fiecare mișcare făcută de Caleb, mâna înmănușată a lui Measles stătea nemișcată desupra unui buton roșu, de alarmă. Dacă ar fi apăsat pe el, agenții serviciului de securitate ar fi dat buzna, l-ar fi înhățat pe Caleb și l-ar fi adus direct în biroul lui Measles. Pentru moment însă, curiozitatea lui era prea mare, așa că bărbatul continuă să urmărească monitoarele, nerăbdător să vadă ce va face Caleb mai departe.

Cabina în care se afla Myra era ușor de găsit, așa că prietenul ei se strecură tiptil pe lângă supraveghetorul adormit, după care bătu ușor în peretele de sticlă. Myra se întoarse, adresându-i lui Caleb un zâmbet și reușind

prin aceasta să-i liniștească băiatului toate temerile care îl asaltaseră peste zi.

– Ai ajuns la țanc! îi spuse ea din buze, făcându-i semn să intre în cabină.

Într-adevăr, era opt și jumătate fix.

Chiar atunci, silueta masivă a lui Piers Wooten-Maxwell se apropie de bancomat. Băiatul-de-bani-gata purta pantaloni de călărie și cască de jocheu, și aceasta din simplul motiv că se afla călare pe Snarls.

Snarls era un cal de polo pursânge: nervos și imprezvizibil, răsfățat și temperamental, semăna ca două picături de apă cu stăpânul său. Se zvonea că Piers îl hrănea cu crochete de pește, pentru că Snarls refuza mâncarea obișnuită pentru cai, iar această dietă neobișnuită îl făcea să aibă un comportament deosebit de agresiv. Snarls și Piers făceau o echipă de temut, iar Myra era hotărâtă să folosească acest lucru în folos propriu.

Caleb și Myra se uitară la Piers cum coboară din șa și își petrece hățurile peste mână. În acest timp, calul tremura și se foia, ciobind din când în când, cu copita, zidul de cărămidă care înconjura bancomatul. Piers atinse ecranul acestuia, își deschise portofelul și așteptă ca Myra să spună prima replică.

– Bună seara, domnule. Mă bucur că astăzi eu voi fi furnizorul dumneavoastră de bani gheață. Vă rog să introduceți cardul.

Wooten-Maxwell făcu întocmai.

–Vă mulțumesc, spuse Myra. Și, dacă îmi permiteți să constat, ce meclă de cretin aveți în seara asta! Acum introduceți suma de care aveți nevoie.

–Ce?! răgi Wooten-Maxwell.

În sinea lui, Caleb exclamase același lucru. Ce naiba avea Myra de gând?!

Fata îi făcu cu ochiul, continuând să vorbească:

–Introdu suma de care ai nevoie, boule, sau ești la fel de surd pe cât ești de pocit?

Wooten-Maxwell izbi butoanele bancomatului cu pumnul.

–Rahatul ăsta e defect! scrâșni el.

–Cui îi spui tu că e defect, retardatul? Bagă suma aia odată și cară-te de-aici. Îmi strici seara cu urechile tale clăpăuge și cu respirația aia împuțită!

Wooten-Maxwell se făcu roșu de mânie, însă reuși să introducă suma de care avea nevoie.

–Ha! exclamă Myra veselă. Cred că nu aveți fonduri suficiente. Nu pot autoriza această tranzacție, așa că voi fi nevoită să vă rețin cardul. O zi minunată să aveți. A fost o plăcere să vă pot servi.

–Dă-mi imediat cardul înapoi! răcni Wooten-Maxwell.

–Vino să ți-l iei! i-o întoarse Myra.

–Dacă n-o să te..., scrâșni Wooten-Maxwell, începând să izbească bancomatul cu pumnii.

– O să reușească să spargă bancomatul, îi șopti Myra lui Caleb. Calul ăla e complet dus cu pluta, iar el o să-l folosească pentru a dărâma zidul, stai să vezi...

Caleb pricepu imediat care era planul. Dacă Piers și calul său ar fi dărâmat zidul, ei ar fi avut pe unde să evadeze. Myra era un geniu!

Wooten-Maxwell continuă să înjure bancomatul, în vreme ce Snarls devenea tot mai agitat, fluturându-și coada și scuturând din cap, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Bătu în asfalt cu copita, asemenea unui taur furios, înainte de a începe să cabreze ca un mustang prins cu lasoul.

Caleb o apucă pe Myra de mână și amândoi se puseră pe așteptat, în vreme ce cabina tremura la fiecare lovitură. După câteva minute însă, Wooten-Maxwell se opri din înjurat și dădu bancomatului un ultim șut. Încălecă apoi pe Snarls, îndepărtându-se. Fata se trânti înapoi în scaun, expresia de pe chipul ei trecând rapid de la încântare la disperare:

– O, nu! exclamă ea cu răsuflarea tăiată, închizând microfonul ca să nu poată fi auzită în exterior. Nu pleca! Nu, nu, nu, nu! Nu trebuia să pleci!

Supraveghetorul fornăi din nas și se foi puțin pe scaun înainte de a reveni la starea de inconștientă. Myra începu să suspine ușor. Caleb știa prea bine că Wooten-Maxwell avea să depună o plângere, în urma căreia Myra urma să fie pedepsită exemplar: ar fi putut ajunge chiar într-una

dintre temutele „camere de îmblânzire“ ale instituției. Numeni nu știa cu exactitate ce se petrecea în încăperile acelea, însă se spunea că până și cei mai recalcitranți dintre copii ieșiseră de acolo blânzi ca niște mielușei. Apoi, se va descoperi faptul că Myra nu-și mai luase doza de Monointuniv 20, ceea ce putea să însemne că urmau să-i fie administrate alte droguri. Soarta fetei era pecetluită. Caleb oftă, punându-i Myrei o mână pe umăr. Nu știa ce cuvinte ar fi putut să-i spună ca s-o consoleze, însă amândoi

știau că ultimul lor licăr de speranță se stinsese asemenea unei lumânări într-o furtună.

În cabină se lăsase o liniște mormântală. Palma lui Caleb rămăsese sprijinită de umărul Myrei, care tresălta cu fiecare suspin al acesteia. Supraveghetorul respira greu și egal. Liniștea înfrângerii era, pur și simplu, de nesuportat.

Apoi, deodată, Caleb o strânse pe Myra de umăr:

– Ce-i asta? Întrebă el în șoaptă.

Și Myra auzise ceva. Își ridică privirea din pământ, fața ei înlăcrimată devenind brusc atentă. După o vreme, Caleb își dădu seama că era vorba despre un tropot de copite care se tot apropia. Myra smârcâi din nas și își șterse fața cu mâneca. Tropăitul devenea tot mai puternic. Era clar că de data aceasta nu putea fi vorba doar despre un cal, poate trei sau patru, un adevărat escadron!

– El e! Ha, ha! bătu Myra din palme. El este, Caleb! Și-a adus gașca! O, dar este mai bine decât îmi imaginasem! Țin-te bine!

Spunând aceasta, porni din nou microfonul și vorbi în el:

– Deci te-ai întors, muțunache! strigă ea. Cu tot cu mârtoaga aia. Când ai programat-o pentru fabrica de clei¹⁶?

– Despre asta vă spuneam! țipă Wooten-Maxwell, arătând cu cravașa către bancomat. *La ataaac!*

---

¹⁶ Aluzie la faptul că un anumit tip de clei (cel pe bază de proteine coloidale) se fabrică în special din oase de cal. (n. trad.)

Băieții de la clubul de polo dădură pintoni și începură să urle la propriii cai, făcându-i să se agite asemenea unor bestii dezlănțuite. Conduși de Snarls, care făcuse deja spume la gură, caii începură să izbească bancomatul cel insolent, sfărâmând treptat zidul de cărămidă din jurul acestuia. Myra se lipi de peretele din spate al cabinei, înspăimântată, însă plină de speranță, văzând cum peretele din fața ei se cutremura sub loviturile repetate de copită.

– Fii pregătit, Caleb, spuse ea, luându-și prietenul de mână și apropiindu-se încă o dată de microfon: Părinții tăi sunt oricum aproape falșiți, *Wooden-Cracksmell*¹⁷! Nu are niciun rost să intri cu forța, pentru că în curând Zarafii te vor pofti pe ușa din față...

Ultimele ei cuvinte fură acoperite de zgomotul unei copite care reușise să spargă învelișul de oțel al bancomatului, dislocând o bucată mare din zidul înconjurător. Firele electrice din interiorul mașinării se înfășuraseră în jurul picioarelor calului, bâzâind și scoțând scânteii asemenea unui foc de artificii. Speriat, animalul o luă la goană.

– Bingo! Să mergem! strigă Myra.

Sistemul de alarmă al băncii se puse în funcțiune atât în interiorul clădirii, cât și pe străzile adiacente. Tremurând de frică, Myra și Caleb se strecurară prin spărtura făcută în zid

---

¹⁷ Distorsionare voită a numelui personajului: „wooden“ însemnând „din lemn“, iar „cracksmell“ putând să însemne „miros de crăpătură“ sau „miros de cocaină“ ș.a. (n. trad.)

și pășiră peste grămada de moloz formată în fața acesteia. Apoi o rupseră la fugă, trecând pe lângă DRS-iștii rămași cu gurile căscate. Strecurându-se în zigzag pe alei dosnice sau pe scurtături numai de ei știute și îndreptându-se către locuința lui Caleb, cei doi auziră în urma lor zgomot de copite, tropotind sonor pe caldarâmul străzilor.

Agenții de pază roiau în jurul băncii. Între timp își făcuse apariția și poliția, mai mulți ofițeri putând fi văzuți cum cercetau spărtura din zid, făcută în jurul bancomatului, înainte de a se urca în mașini și de a porni în căutarea lui Wooten-Maxwell și a găștii acestuia.

Din biroul lui, Measles urmărise întreaga evadare. În clipa în care stinse toate monitoarele CCTV, cufundând încăperea în beznă, chipul lui afișa un calm straniu. Cu un gest brusc, bărbatul îmbrăcă lodenul negru, de piele, și ieși valvârtej din birou.

